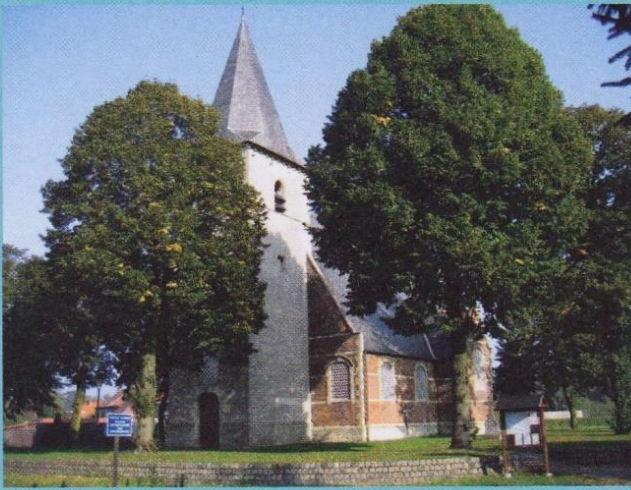

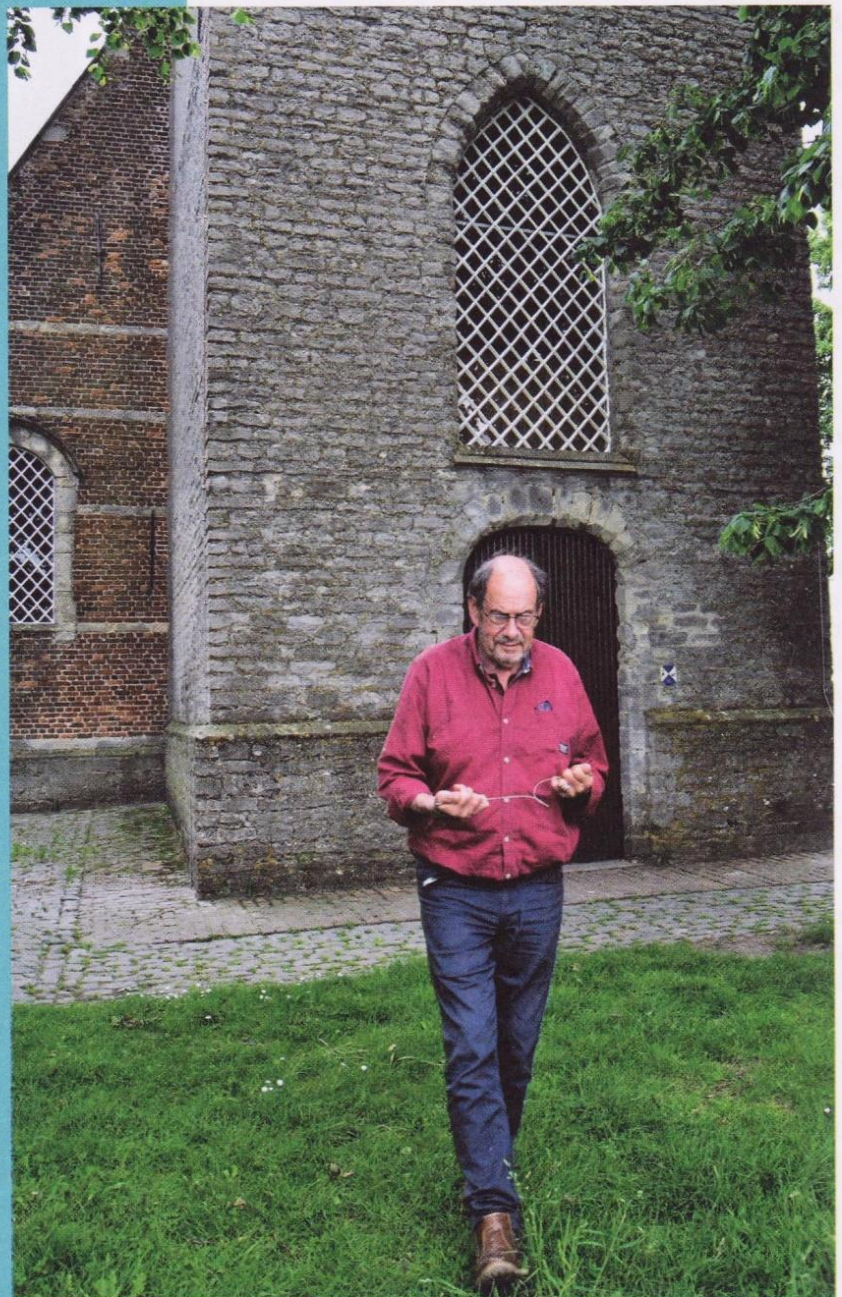
'B

Kerkje van Millegem

Prozac in het landschap

Elke cultuur heeft zijn heilige plaatsen. 'Plekken met een onverklaarbare aantrekkingskracht en geladenheid, die ons helpen ontspannen.' Een ontmoeting met de Vlaamse leylijn-onderzoeker Cois Geysen, die de stilte roemt op sommige van deze plekken. 'Alsof ze ons kunnen helpen innerlijke stilte te vinden.' Ook is het volgens hem op deze plekken mogelijk een niet zo voor de hand liggende vorm van 'weten' te ervaren, een 'intuïtief aanvoelen dat niet altijd te vatten is'.

este vrienden en vriendinnen van de Vlaams-Nederlandse Energiegroep. Graag nodigen we jullie uit voor een excursie naar vier interessante locaties in Oost-Vlaanderen.' Een uitnodiging die dit voorjaar langskomt in de mail en die eigenlijk meteen mijn belangstelling wekt.

Tien jaar geleden ben ik al eens meegegaan op een eendere excursie, waarin de deelnemers – al of niet met de hulp van een wichelroede – de energie van een aantal plekken in Brabant onderzochten.

Nu zal ons startpunt de Onze Lieve Vrouw van Troostkapel in Wachtebeke (Oost-Vlaanderen) zijn, een bedevaartkapel die energetisch ongezien sterk wordt geacht. 'Vermoedelijk een kruispunt van meerdere leylijnen.' Tweede stopplaats: Oostakker, een vrij jong bedevaartsoord, omgeven door mythe en mysterie.

Het begon hier, begrijp ik, met de bouw van een grot op instigatie van een geheime stem, met vijf jaar later al de eerste miraculeuze genezing – waarover Lourdes-dokter Boissarie opmerkte: 'Geen enkele van de te Lourdes bekomen genezingen kan vergeleken worden met deze in Oostakker.' En dan bezoeken we deze dag ook nog een energetisch sterke bronput plus een geheimzinnige kapel.

Stilte

Nou... de belangstelling is gewekt. Maar een paar weken later wordt de excursie tot mijn teleurstelling afgelast. Stiekem had ik deze dagtocht al opgevat als een opstapje naar een mogelijk interview met de Vlaamse organisator van de dag, bouwbioloog in ruste Cois Geysen, van wie ik twee boeken in de kast heb staan.

Uit deze boeken herinner ik me een uitspraak van hem over de stilte op sommige krachtplekken – alsof deze plaatsen ons helpen innerlijke stilte te vinden. Op zoek naar het betreffende citaat sla ik de boeken er nog even op na, en lees: 'Het nu nog steeds aanwezige energetische veld op deze sacrale plaatsen kan een bijdrage leveren in de zoektocht naar onszelf. Hier kunnen we stilte vinden – niet de stilte als tegenpool van geluid, maar de innerlijke stilte.'

Excursie of niet, ik krijg veel zin om alsnog een interview af te spreken. Graag kom ik ervoor naar zijn woonplaats Antwerpen, schrijf ik hem. Zeker, dat is mogelijk, is zijn antwoord. Maar waarom niet afspreken bij het bijzondere kerkje van Millegem in Vlaanderen – gemakkelijk bereikbaar vanuit Nederland?

Eens opzoeken wat Cois Geysen in *Krachtplaatsen en Leylijnen in Vlaanderen* heeft geschreven over deze voor mij onbekende locatie: 'Een ideale plaats om tot rust te komen of te mediteren,' lees ik. 'Of gewoon om zich op te laden op dit bijzondere krachtveld.' Inderdaad, een mooie ontmoetingsplek!

Op een zondag in mei is het zover. Door *Google Maps* laat ik me naar Millegem leiden. Een kwartier voor het afgesproken tijdstip van twee uur ben ik ter plekke en parkeer ik de auto op een van de drie parkeerplekken voor de kerk. Cois Geysen is al aanwezig.

'Hier is het eigenlijk allemaal begonnen,' legt hij me even later uit. 'Jarenlaâg woonde ik in de buurt. Op

de fiets kwam ik vaak langs dit kerkje en viel het me op hoezeer ik me ertoe aangetrokken voelde.' Best wel apart, vond Cois zelf, omdat hij nu eenmaal geen kerkganger is. Maar het kerkje had iets aparts. 'Ik voelde me er prettig en dan kon het zomaar gebeuren dat ik een half uurtje tegen een van de muren van het gebouw ging zitten.

'Ook als ik me moe of futloos voelde, ging ik graag even naar de kerk van Millegem. Een plek die echt uitnodigt tot meditatie. Voor mij is dit een van de meest energetische plaatsen van de hele provincie Antwerpen. Als je hier een tijdje met je rug tegen een muur gaat zitten mediteren, voel je je een ander mens.'

Steencirkels

We staan nog altijd bij de auto, met uitzicht op het kerkgebouw. Zijn leven lang, vervolgt hij, is hij gefascineerd geweest door alles wat te maken heeft met de megalithische bouwsels van onze verre voorouders. De veel gehoorde suggestie dat hunebedden en dolmens gebouwd zijn als begraafplekken hoorde hij hoofdschuddend aan. Hoe het precies zat, wist hij ook niet. Maar er was toch echt iets speciaals aan de hand met deze stenen!

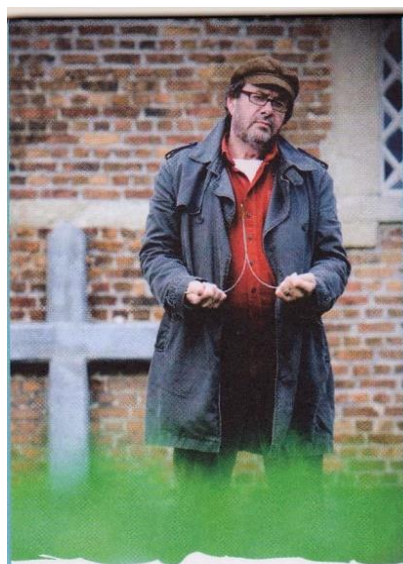
Het sterkst voelde hij zich aangetrokken tot de Engelse steencirkels. Op zijn eerste Engeland-reis, in de jaren tachtig, zag hij bij de dolmen van *Devil's Den* (Marlborough, Wiltshire) een man met een wichelroede lopen. Raar, vond Cois. De wichelroede paste niet bij zijn nuchtere inborst. 'Maar hij liet me de stokjes uitproberen en raadde me vervolgens twee boeken aan. En bij de eerste boekwinkel die ik die dag tegenkwam, lagen de twee genoemde boeken broederlijk naast elkaar achter de winkelruit, en dat ook nog voor een schappelijk prijsje.'

Met deze boeken, *The old straight track* van Alfred Watkins en *The ley hunters companion* van Paul Devereux, is het allemaal begonnen! 'Ken je het verhaal van Alfred Watkins (1835-1955)? Hoe hij tijdens een rit te paard door de heuvels 'lijnen' opmerkte... In een flits zag hij een landschap met gloeiende draden die vlak over het aardoppervlak liepen. Een stelsel van lichtlijnen dat elkaar kruiste op plaatsen waar zich eeuwenoude grafheuvels, steencirkels, kerken en oude heuveltoppen bevonden.'

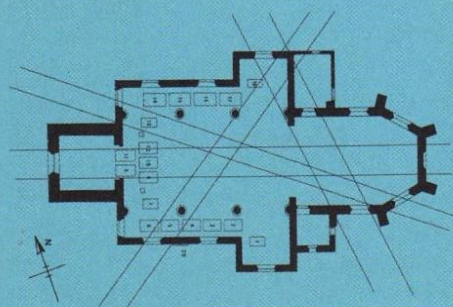
Drie energiebanen

Terug in Vlaanderen begon Cois in Millegem zijn eigen onderzoek. Hij bestudeerde oude kaarten en stootte op straatnamen als 'Rotschstraat' en 'Keystraat' – die leken te verwijzen naar ooit aanwezige steenblokken, waar in onze tijd evenwel niets meer van terug te vinden is. In de cirkelvormige verhoging waarop de kerk van Millegem is gebouwd vermoedde hij het restant van een oude tumulus (grafheuvel). Rond dit kerkje probeerde hij zijn kersverse wichelroedestokjes uit. 'Het voelde allemaal nog heel erg als *spielerei*. Ik had geen enkele zekerheid dat het reageren van de wichel ook maar enige echte betekenis had.'

Dat veranderde op het moment dat hij een ervaren

'Zie een wichelroede als een
verlengstuk van ons zesde zintuig'

Leylijnen doorlopen het
kerkje van Millegem

wichelroedeloper uitnodigde om naar Millegem te komen. 'Laat me maar eens zien wat je gevonden hebt,' zei deze. En Cois liet hem de drie energiebanen zien die hij zelf rond de kerk had opgespoord. Eén baan van anderhalve meter breedte richting het kerkje van Vremde en een bredere baan in de richting van de kathedraal van Antwerpen.

Toen de wichelroedeloper zijn metingen stuk voor stuk had bevestigd, begon er iets in hem te kantelen. 'Dit was het houvast dat ik nodig had. Verklaren kon ik het fenomeen nog altijd niet. Maar ik begon de wichel vanaf dat moment serieus te nemen als een soort antenne van ons onderbewustzijn.

'Iedereen, of in elk geval een aanzienlijk deel van de mensheid, kan het leren, denk ik inmiddels. Jazeker, er is oefening voor nodig. Maar geldt dat niet voor alles? Als kind kon je toch ook niet meteen fietsen of pianospelen?'

Cois vermoedt dat onze verre voorouders nog genoeg hadden aan hun gevoel en intuïtief veel nauwer met hun omgeving verbonden zijn geweest. 'Maar in onze tijd hebben we zo'n hulpmiddel vaak wél nodig,' denkt hij. Hoewel het hem opgevallen is dat hij zelf in de loop der jaren gevoeliger is geworden. 'De brede leylijn die hier vanuit Millegem naar Antwerpen loopt, kun je ook met je handen voelen.'

De daad bij het woord voegend, spreidt hij – staande voor de ingang van de kerk – zijn handen horizontaal uit, alsof hij ze op een denkbeeldige steen legt. Ik doe hem na. Hij beschrijft een gevoel van warmte en tinteling. Ook ik voel duidelijk een tinteling in mijn handen. 'Je moet er echt je aandacht op richten. Als je hier nietsvermoedend voorbijloopt, merk je niets van dit alles.'

Allemandsroeden

Maar nu wil ik mijn meegebrachte wichelroedestokjes wel eens uitproberen. Cois spreekt over 'allemandsroeden', in tegenstelling tot zijn eigen gevorkte exemplaar – waar meer ervaring voor nodig zou zijn. Enthousiast sta ik op het punt het grasveld te betreden. Maar Cois houdt me tegen. 'Hoe geoefend ben je,' vraagt hij. 'Hoe stel je je de gezochte leylijn voor? Wat neem je in gedachten?'

En daarmee hebben we de kern van dit heikele onderwerp te pakken, want een wichel werkt niet los van de mens. Een wichelroede is tenslotte geen kompas. Het wijzertje van een kompas wijst altijd naar het Noorden. Of we het kompas nou in onze handen hebben, of niet.

Zie een wichel als een verlengstuk van ons zesde zintuig, legt Cois me uit. Een zintuig dat bij ieder van ons diep verscholen zit, maar wel degelijk te hulp kan worden

geroepen. Zelfs als het om het vinden van 'het Noorden' gaat.

Wichelroedelopen beschouwt Cois Geysen als een combinatie van aanvoelen en weten; en de wichel als een instrument om dat 'weten' van ons onderbewuste aan te spreken en zo verschillende soorten straling op te kunnen sporen – van water en geologische breuken tot magnetische velden.

Maar ons onderbewuste moet dan wel 'verteld' worden waarnaar we op zoek zijn. 'Water bijvoorbeeld zoeken we door ons innerlijk af te stemmen op water.' We concentreren ons dus niet, waarschuwt hij, op onze wichelroede, maar we visualiseren water. Nu de gewetensvraag: 'Hoe visualiseer je eigenlijk een leylijn?'

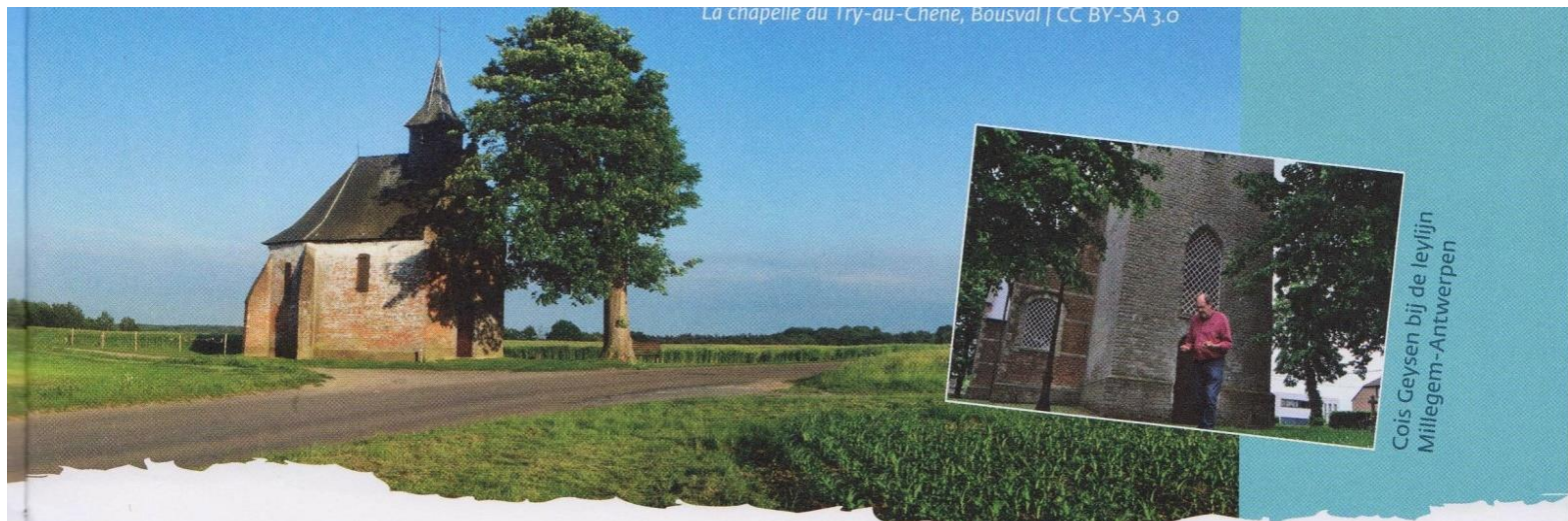
Hijzelf zegt zich een leylijn voor te stellen als een breuk in de grond – wat een leylijn voor hem in essentie is. 'Je kunt je een gleuf voorstellen of zelfs een afgrond,' legt hij uit. Maar in Engeland, weet ik uit zijn boeken, roepen wichelaars het beeld op van een zilveren of zijden draad. 'Ook dat werkt,' zegt hij. 'Het gaat er maar om dat je weet wat je zoekt en daarvoor een voor jou passend beeld gebruikt.'

Vremde en Hove

Nu niet meer gedraald. Ik ga het gewoon eens proberen. Vanaf de ingang van de kerk loop ik het gras op, de twee stokjes voor me uit gericht. Na een paar luttele meters klappen beide staafjes naar binnen. Anderhalve meter verder opnieuw. Ik zou zeggen dat ik een energiebaan heb gevonden van zo'n anderhalve meter breedte. Cois knikt goedkeurend. Hier loopt wat hem betreft de leylijn naar het kerkje van Vremde, en dan verder naar Hove.

Of ik het ook eens met zijn gevorkte wichel wil proberen, informeert hij. Het type wichel dat we kennen van oude prenten, vaak van buigzaam hazelaarhout. Cois heeft een eigenhandig gefabriceerde metalen variant. In mijn handen gebeurt er evenwel niets. 'In het begin is het lastig,' erkent hij. 'Je moet er flink op oefenen. In de wandelingen die ik organiseer, trek ik altijd ruim tijd uit voor de eerste uitleg – hoe je zo'n wichel vasthoudt, bijvoorbeeld. Sommige mensen houden hem klemvast. Ja, dan gebeurt er sowieso niets.'

Later zal hij me met een lach vertellen dat hij zijn wichel ook eens te hulp heeft geroepen om een stapeltje zoekgeraakte papieren te vinden, in zijn eigen huis. 'Het wonderlijke was,' zegt hij, 'dat de wichel naar een plek wees waar ik al verschillende keren was geweest. Nu ik ter plekke beter keek, bleken de papieren er inderdaad te liggen. Mijn geheugen wist niet meer dat ik ze daar

Cois Geysen bij de leylijn
Millegem-Antwerpen

gelegd had, mijn onderbewuste wel.'

Schoenen en sokken

Hij neemt me mee voor een korte wandeling in de richting van het naburige plaatsje Vremde – gelegen op de eerder genoemde leylijn Millegem-Vremde-Hove. Het begin van de lijn is in het landschap niet langer waarneembaar. Een boer heeft er zijn akker op gelegd. Maar twintig minuten verderop is de leylijn wel degelijk nog herkenbaar in de vorm van een smal pad tussen de akkers. 'In de zomer,' zegt Cois, 'zou ik nu mijn schoenen en sokken hebben uitgetrokken.'

Het is een zachte energie, verduidelijkt hij. Hij bedoelt: je kunt er makkelijk overheen kijken. En tegelijkertijd is de energie niet te missen. 'Natuurlijk speelt ook de kwaliteit van het omliggende landschap een woordje mee. Je ervaart dit toch als een geheel.' Maar wát ervaart hij nu? 'Als ik een poging zou moeten doen de energie van dit pad te omschrijven, zou dat een gevoel van gedragen-zijn zijn. Een tot rust komen ook.' En gelijk er achteraan 'een gevoel van dankbaarheid.'

We keren terug naar het kerkje van Millegem. Cois vertelt zijn best te hebben gedaan de sleutel van het gebouw te bemachtigen. Hij had het me ook binnen graag willen laten zien. Maar vandaag lukt dat niet. Hij vertelt over zijn eerste contact met de pastoor van deze kerk. Jaren geleden had hij hier, in de kerk van Millegem, zijn eerste boek, *De Oude Wijsheid*, willen presenteren.

Bij de pastoor proefde hij echter meteen de nodige reserve. Even goed op mijn woorden passen, dacht hij. Niet gelijk de term 'leylijn' laten vallen. En hij begon over de vele oude kerken die op voormalige megalithische bouwwerken zijn gebouwd. Maar de pastoor moest er niets van hebben. Nee, niet in zijn kerk!

Vijf jaar later, bij de presentatie van *Krachtplaatsen en Leylijnen in Vlaanderen*, probeerde Cois het opnieuw. De belangstelling onder heemkundigen en geschiedkundigen was inmiddels aan het toenemen, en ook de pastoor leek ontvankelijker. Tijdens het gesprek vroeg hij ineens of Cois zich ook in 'aardstralen' had verdiept... 'Nou ja, het boek gaat over breuklijnen in het aardoppervlak,' antwoordde hij. De presentatie in de kerk was ineens geen probleem meer. Sterker nog, de pastoor wilde zelf aanwezig zijn.

Geigerteller

Cois Geysen is een ley-onderzoeker die graag met beide benen op de grond staat en behalve de wichel ook de geigerteller weet te bedienen: een stralingsdetector waarmee ioniserende straling wordt gemeten. De leylijn

Millegem-Antwerpen, waar we zo'n beetje naast staan, ligt op een breuklijn in de aardbodem, legt hij me uit. En via zo'n met leem gevulde breuklijn komen elektromagnetische eigenschappen van dieper gelegen gesteenten aan de oppervlakte.

En die straling is hard wetenschappelijk te meten, vervolgt hij. 'Normaal ligt de achtergrondstraling in dit gebied zo tussen de 16 en de 24 becquerel (Bq). Maar hier op deze leylijn annex breuklijn vind ik 400 à 500 Bq.'

Hij vertelt over zijn oude huisarts die indertijd, bij gebrek aan een geigerteller, opperde het dan met röntgenpapier te proberen. 'Als je de verhoogde achtergrondstraling van je Antwerpse leylijn hard wil maken,' zei de huisarts, 'onderzoek dan eens of röntgenpapier belicht wordt.'

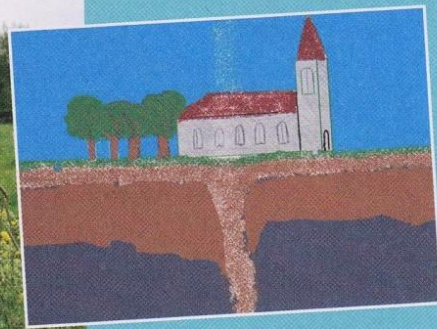
Cois voegde de daad bij het woord en groef een klein gat in de Antwerpse energiebaan, waar hij later met een geigerteller 400 Bq zou meten, en legde daar röntgenpapier in. Een vel met een loden omlijsting plus nog een diagonale loden strip eroverheen. Vervolgens bedekte hij het geheel met de weggeschepte grond. Röntgenstraling is onzichtbaar licht dat overal doorheen gaat, maar dat tegengehouden wordt door lood. Na een week bleek de foto inderdaad belicht op de plekken waar geen lood had gezeten.

Breuklijn

Om me te laten zien waar de baan precies loopt, wandelt Cois voor de kerkdeur langs, zijn wichel voor zich uit houdend. Bij het betreden van de baan zie ik de vork omhoog klappen. 'Kijk,' zegt hij, 'hier ben ik binnen de baan van 400 Bq, terwijl het een meter verderop weer zo'n 16 Bq is. Ons lichaam neemt die overgang waar en reageert erop. En dat is geen probleem. Je moet er alleen niet op wonen.'

En hij wijst met een armzwaai in de richting van een pas geploegde akker waar de breuklijn doorheen zou lopen, richting Antwerpen. 'Jaren geleden had de gemeente het plan opgevat om op deze akker een woonwijk te bouwen. Een onzalig idee! Men was zich gewoon niet bewust van deze straling.' Cois vertelt over zijn afspraak met de burgemeester. 'Ik heb hem het hele verhaal verteld en foto's laten zien van de waardes op mijn geigerteller, binnen en buiten de baan.'

'Stel je voor dat je lichaam zich voortdurend moet aanpassen aan die overgang van 16 naar 400 Bq en weer terug naar 16 Bq en opnieuw 400 Bq, zei ik hem. Elke keer opnieuw, vele malen achtereenvolgend – elke keer als je door je kamer loopt. Het is niet gezond om tientallen jaren op zo'n locatie te wonen. Mensen worden overspannen,

Kerkje boven een breuklijn, veel voorkomend in Vlaanderen

krijgen slaapproblemen en – dat durf ik bijna niet te zeggen – de kans op kanker stijgt.

'De burgemeester keek me aan en zei: 'De een spreekt me aan vanwege een hoogspanningsleiding; een ander vanwege een Gsm-mast. Ik geloof uw verhaal. Maar zegt u me dan waar men nog wel kan bouwen.' De woonwijk is er tot op heden niet gekomen. 'Gelukkig niet,' zegt Cois. 'Inmiddels zit er een nieuw gemeentebestuur, we zijn een jaar of vijf verder.'

Ook de natuur reageert op breuklijnen. 'Een langdurig verhoogde dosis straling remt de groei van bomen en gewassen. Hun groeitempo neemt af of hun groei stagneert. Coniferen, de bekende tuinafsluiters zijn erg gevoelig. Maar ook naaldbomen zijn kwetsbaar.

'Eik, linde, wilg, hazelaar en vlier ondervinden juist weer geen probleem. Ze verkiezen de stoorzones zelfs. Maar de meeste andere boomsoorten – van fruitbomen tot coniferen – verkommeren, vaak na eerst even snel en wild te hebben gegroeid. Ook kankerknobbels, vergroeiingen en een gedraaide of gesplitste stam zijn tekenen aan de wand.'

Heiligdommen

'Is het je weleens opgevallen hoe vaak een kerk of kapel buiten het dorp staat? In het verleden stond zo'n kapelletje altijd een beetje apart. Toen ik hier veertig jaar geleden met mijn onderzoek begon, was het in Millegem nog volkomen landelijk. Er stonden geen huizen in de buurt van de kerk. Als vanzelf hield men bij de bouw van woningen afstand.

'In voordrachten voor heemkundige of historische verenigingen valt me altijd op hoeveel historisch geïnteresseerde mensen weten over hun dorpskerk. Ze kunnen me precies vertellen wanneer deze is gebouwd, wie de glasramen heeft gemaakt, welke pastoors er hebben gediend... Maar níet waarom de kerk staat wáár die staat.

'Ik herinner me een keer toen ik met een groepje wichelaars een kerk onderzocht. Een oudere heer achter een boekentafel zat ontstemd naar ons te kijken. Op een gegeven moment kon hij zich niet meer inhouden. 'Wat bent u toch de hele tijd aan het zoeken,' sprak hij geërgerd. 'Breuklijnen,' zei ik. 'Wat voor breuklijnen,' brieste hij. Ik wees naar de opengeslagen kaart op zijn tafel.

'Kijk nou eens naar deze kaart,' zei ik hem, en wees een aantal kerken aan op een rechte lijn. 'Deze kerken liggen op een breuklijn. Voorchristelijke volken plaatsten hun heiligdommen bij voorkeur op zo'n lijn, en veel vroeg-

christelijke kerkbouwers ook nog. Op het moment dat de geschiedenis van een kerkgebouw tot 1200 terug reikt, weet je het eigenlijk al. Zo'n kerk is gebouwd op een plek waar daarvóór al een kapel stond, en die weer op een Germaanse offerplek of bij een heilige bron of boom.

'Voor onze verre voorouders was de natuur geladen met bovennatuurlijke krachten. Hun volksgeloof was geen naïef geloof, het was geen illusie,' stelt Cois. 'Instinctief wisten ze waar het goed leven, werken en slapen was. Anderzijds ervoeren ze energie en spirituele kracht boven barsten of kloven in de aardbodem – daar richtten ze hun dolmens en steenkringen op.

'Ontelbare kathedralen, kerken en bedevaartsoorden zijn op deze energetisch sterke plekken gebouwd. En vaak bleef het oude geloof nog een tijdje naast het nieuwe geloof bestaan; een oude boom naast een kapelletje... Vervolgens voegt de mens er de nodige devotie aan toe, die lang voelbaar kan blijven... Zoals je – omgekeerd – ook heel goed de spanning kunt voelen in een huis waar twee mensen net een knallende ruzie hebben gehad – zelfs als de kemphanen al vertrokken zijn. Dan spreken we over positieve of negatieve sferbelastings.'

Mediteren

Elk land heeft volgens Cois Geysen talloze plekken waar we tot rust kunnen komen, kunnen mediteren of ons gewoon even op kunnen laden. 'Zo deed ik dat in mijn jongere jaren bij het kerkje van Millegem, waar ik dan een half uurtje tegen de muur ging zitten – terwijl ik in het geheel niet gelovig was.

'Een oude dorpsgenoot van me die wat depressief was en last had van sombere gedachten, zei ik: "Ga daar nou af en toe eens zitten." Nee, nee, antwoordde hij. "Ik ga naar de dokter voor een pilletje." We zijn het gevoel kwijtgeraakt voor de waarde van dit soort plekken – voor de kracht van steen. We verkiezen de Prozac van de dokter; en zien de Prozac in het landschap over het hoofd. Deze plekken werken harmoniserend, ze kunnen ons helpen ontspannen.'

En dan zijn er, zegt Cois, nog de wonderlijke verschijningen en genezingen op dit soort krachtplekken. 'Hoe het precies werkt, zou ik je niet kunnen vertellen. Ik weet alleen dat het verblijf op zo'n plek zijn uitwerking kan hebben. Een paar jaar geleden zou ik met een vriend een reis maken naar het oude Jerusalem. Maar ik verstuipte mijn enkel. De huisarts ontraadde me de reis. "Je hebt er niet veel aan," zei hij. "Je enkel heeft rust nodig." Maar ik ben toch gegaan, samen met mijn vrouw. Zo goed en zo

'We verkiezen de Prozac van de dokter; en zien de Prozac in het landschap over het hoofd'

kwaad als het ging bewoog ik mij voort. Een pijnstillert tegen de pijn. Op een gegeven moment passeerden we vlak voor sluitingstijd de Heilig Grafkerk. In de kapel met het vermeende graf van Jezus was niemand meer, geen toerist te bekennen. Er werd al schoongemaakt, maar we mochten nog net naar binnen.

'Binnen in de grafkapel leg ik mijn hand op de steen van de graftombe. Bijna onmiddellijk voelde ik een tinteling die via mijn arm door mijn hele lichaam bewoog. Mijn vrouw vroeg: "Wat is er met jou aan de hand?" Geen idee! Maar het was een heel bijzondere, en tegelijk ook bijzonder emotionele ervaring. Het gekke was dat er even later niets meer te merken was van enige verstuipte enkel. De zwelling was weg, de pijn was verdwenen. Alsof het hele probleem nooit had bestaan. Een heel wonderlijke ervaring, op een unieke krachtplek.'

Ecstatic Dance

Om ons heen is het inmiddels druk aan het worden. De ene na de andere auto parkeert op het gras rond het kerkje van Millegem. Een jonge vrouw met een yogamatje duwt vergeefs tegen de houten toegangsdeur. Nu pas valt me een poster op met de aankondiging *Ecstatic Dance*. Een dans voor Moeder Aarde in het kerkje van Millegem – afgesloten met een 'soundhealing' concert.

Cois grijpt zijn kans. Hij klopt op de deur van de kerk. Ik hoor hem praten over 'krachtlijnen' en 'iemand die helemaal uit Nederland is gekomen'. Even later staan we binnen en laat ik de sfeer op me inwerken. De musici zijn aan het inspelen. Even later merkt een van hen de wichel

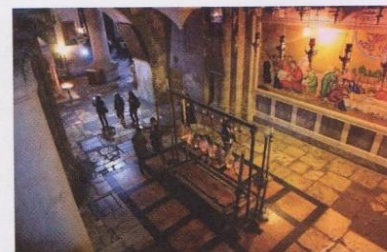
op in Cois' broekzak. Hij informeert belangstellend naar Cois' achtergrond.

Het is eigenlijk niet te geloven, denk ik, als deze musicus ons spontaan begint te vertellen over de onuitwisbare indruk die Glastonbury Tor op hem heeft gemaakt, terwijl Cois diezelfde Engelse heuvel eerder deze middag ook al ter sprake bracht. Een vaste stop op de door hem georganiseerde reizen.

Wat een onverwacht gesprekje is dit, aan het eind van deze middag, vlak voor het begin van het *Ecstatic Dance* event. En dat in het kerkje van Millegem! Nota bene dezelfde locatie die Cois een aantal jaren geleden niet mocht gebruiken voor een boekpresentatie over krachtplekken! Deze dansliefhebbers hebben deze bijzondere plek in elk geval weten te vinden. Ik zie Cois goedkeurend kijken naar de binnenkomende bezoekers. Hij is ingenomen met deze nieuwtijdse viering in 'zijn' kerkje. Ik hoorde hem net nog spreken over 'de belangrijkste krachtplek van de hele provincie Antwerpen'.

Bart Hommersen

Cois Geysen is de auteur van verscheidene boeken over het esoterisch erfgoed en de oude wijsheid van onze voorouders. Hij geeft regelmatig voordrachten en organiseert daguitstappen met workshops wichelroedelopen. Info: openmind-coisgeysen.be

Heilig Grafkerk, Jeruzalem

Welkom op Camping de Nachtegaal

Heerlijk kamperen op onze groene, ecologische natuurcamping!

Geniet van rust, ruimte en natuur.

Verkoop van biologische groentes, kruiden, bloemen, eieren en jams.

Waar: in de Achterhoek, in Hengelo (Gld), 10 km ten zuiden van Zutphen.

De camping maakt deel uit van Woonerf Luscinia, een kleinschalig woonzorgproject vanuit antroposofische inspiratie.

www.campingdenachtegal.nl

06 - 1538 26 33

